

Aratás

Pár napja, amikor az autóval elmentünk a nagy tábla mellett, még lábon állt a búza; meg is néztem, mert ilyen sötét színűt én nem láttam.

– Valami olasz búza – mondta a vezető, s én a régi gazdák kajánságával állapítottam meg, hogy ha ezt két nap alatt le nem vágják, fele kipereg...

A ház, ahol gyógyulgattam – mert betegen jöttem ide – egy kis dombon állt, és ablakából a táblára láttam, amelyet most már sajnáltam, mert mégis csak hanyagság!...

Másnap valami morgásra, zúgásra ébredek.

A búzatábla szélén egy gépi elefánt megy embergyorsasággal, és eszi a búzát. Elég falánkan eszi.

– Jó-jó, de mi marad utána? És mennyit ver ki?

És elfordultam az ablaktól. Persze, rövid időre, mert amikor a kombájn újra láthatóvá lett, nem tudtam a szemem levenni róla. Nagy dolog ez mégis!

És sehol ember, mert az a három-négy nem számít. Harminc pár kasza kellene ide! Hohó, barátom! És a cséplés? Oda hány ember? Mert ez csépel is... Később jött egy teherautó, túl a táblán megállt, és úgy láttam, zsákokkal rakodik... emberi hangot nem is hallottam.

Aztán el kellett mennem a szomszéd faluba, vendégségbe. Nem szívesen mentem el, mert a levágott tarlók meleg kenyérszaga – mint valamikor régen – már megülte a szívemet.

Késő alkonyattal jöttem haza. Látni már nem lehetett, csak hallani. A gép még ment. Szürkületkor, amikor felébredtem, újra dongott, és szépen el is aludtam újra. Aztán csendre ébredtem fel.

– Valami baja lett a masinának – gondoltam – javítják. És odalopódtam az ablakhoz, és már velük

éreztem, akiknek ilyen nagy dologidőben gépet kell javítaniok.

Sehol senki. Egy lélek se! A tarló olyan, mint most. Sárgán izzó, és benne az üres szalmakupacok.

Nem szeretem a gépet, de hát nagy dolog mégis...

Azaz: Várjunk csak az ítélettel...

Alkonyattal kiballagtam a táblára, nem mondom, nem tiszta lelkiismerettel, mert rosszat kerestem. Kipergett búzát kerestem a földön, félbevágott fejeket a szalmakupacokban. Csak ténferegtem tolvajmódra, mert hátha előbukkan a csősz, hogy mit keresek?

De nem jött senki, és én egyre bátrabban kutattam, egyre felszabadultabban, mert csépeletlen fejét nem találtam, s a pergés majdnem semmi...

A rosszkedv azonban mégsem hagyott el. Vonszoltam hazafelé. Minden lépésemre utánam zizegett a tarló, hogy hát akkor mit keresek tulajdonképpen?

A nap lemenőben volt, a házmenti nyárfán verebek csiripelték esti mondanivalójukat, s a nap búcsúzó, vörös lángolásától mintha fáklyák lobognának az ablakok mögött, felidézve ifjúságomat. Nono! Ezen már aligha lehet segíteni, és szép, békés öregség is van a világon. Csak álltam megbékélve. Meleg szalmaszag, kenyérszag, zsálya és – igen – benzin és olajszag, de csak úgy melleleg. De keserű-savanyú verejtékszag sehol, és ez mindennél fontosabb ezen a világon.

A ház melletti kukoricásban már a sötétség suttozott, a tarlóra kibaktat egy nyúl, és valahol egy fogolykakas csirregve szedi össze csibéit. Valami szent békesség vesz körül, mert úgy érzem, az emlékek és az élet összeférnek, és nem múlnak el soha.

*

Megjelent a Búcsú (1979) c. kötetben.